

YALNIZ MUHAKEME

Dört duvarlı boğuk bir oda... Duvarda kocaman bir ayna ve önündeki tabure az sonra tanıklık edecekleri senfoniye hazırlanıyorlardı. Rutubetli zemin ve açılan kapının yaydığı ses dalgaları... Soruların cevap bulduğu bir gün olması umuduyla tabure dikkatlice çekildi "O" tarafından. Adeta özel bir randevuya gelmişçesine ceketini ilikleyip oturdu. Ve dimağının melodisi de o an başladı...

"Anlayamıyorum!" kafasında eko yapan sese kulak verdi. Ne de olsa yılların birikmişliği vardı içinde. Dillendirilmesi gereken şeyler...

-Ne yapıyorsun?

Bu soruya yüzlerce değişik cevap verebilirdi.

"İnanmamaya çalışıyorum, anlamı anlamsızlığa yormak istiyorum. Bir kez, sadece bir kez olsun yüklerimden kurtulmak için kendimi inanmadığıma ikna etmeye çalışıyorum ama olmuyor." diye haykırmak istese de ağzından sadece şunlar çıktı:

-Hayat amacımı sahtelerinden süzmeye çalışıyorum.

-Peki söylesene bugünden geriye ne kaldı sende?

Boğazımı temizleyip:

-Dün cılız bir köpek vardı sokakta, üşümüş görünüyordu, ona su vermiştim. Bugün yine o köpeği gördüm.

-Bu sefer de su verdin mi?

Alınmış bir ifade takındı. "Bugün yine aynı köpek beni aynı yerde bekleyip onursuzca ayağıma sarılınca içten içe beni aptal yerine koyuyor diye düşünüp ayağımdan fırlattığım gibi uzaklaştım." demeyi o kadar isterdi ki. Ama her zamanki gibi ağzında sadece birkaç kelime yuvarlandı:

-Yanından geçip gittim işte.

Dizlerini ovuşturmaya başladı. Üşümüştü. Bir an ortam fazla sessiz oldu, konuşmayı sevmediği gibi sessizlikten de hoşlanmıyordu.

-Bazen başımı öne eğip, geçip giderim ben.

İlk kez cevap niteliği taşımayan bir söz çıkmıştı ağzından.

-Neden kaçıyorsun?

Rahatsızca kıpırdandı yerinde, çok düşünmeden:

-Çünkü bakarsam göreceğim, görürsem bileceğim. Ve biliyor olmak karşılığını almak isteyecek, deyiverdi.

Sahi bu korkak kendisi miydi? Başkası olsa eleştirmek kolay olurdu. Ama söz konusu olan tam da kendisiydi. Hayatı boyunca hep anlara teslim olup göz ucuyla aradığı gerçeği elinin tersiyle itmiş gibi hissetti. Yapması gereken şeyleri unutmuş gibi... Rahat değildi otururken, yürürken; ne uykusunda ne de uyanırken.

-Yaratıcının olmadığını söylüyorlar, sence?

Belirsiz bir gülümseme belirdi yüzünde. Sonra aniden ciddileşti ve aynı tonla:

-Bu dünyaya yalnız bırakılmış olmak düşüncesini benimsemiyorum. Öylesine var olmadıysam öylesine de yaşayamam. İnsanlar tanrının varlığını tartışadursun, ben sadece nefes alabiliyor olduğum için bile borçlu hissediyorum. Geçen duydum ki beni oluşturan atom

parçalarının dağılıp etrafa saçılması, bir araya gelip beni oluşturma ihtimalinden daha fazlaymış. Aslında ben bir hiç olacaktım da bir anda bedene bürünüvermişim... Varlığımı ufak bir ihtimale borçluymuşum.

İşte bana o ufaklık ihtimalle can veren şeyin- sen ister tanrı de ister enerji- işte ben o şeyin yokluğunu bir an bile düşünemiyorum. Sanki yaptığım her şey onu var etmek için gerçekleşiyor. O benim ruhumu doyuruyor, ben de onu hatırlıyorum...

Derin bir nefes verdi. Tam da soruların cevabını verdiğini zannederken:

-O köpektен farkın ne?

Bu çok bariz ortadaydı. Köpek ve insan... Buna rağmen söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Hafifçe titredi, üşümüştü.

-Ben insanoğluyum.

Öteden beri acizliğini kabullenememenin verdiği cesaretle gösterdiği yersiz karşı çıkışları hatırladı.

-Ben... Yani biz, insanız. Duyan kulağa, sorgulayan zihne, umarsızca yaratıcılık vasfı yüklediğimiz ellerimize ihtiyacımız var. Halbuki bu dünyaya doğmanın da bir bedeli var! Bizim dudak uçuklatan hayatlarımız varken, her şey haz alma temelli oluşmuşken, şükreden bir dile her zaman olduğundan daha fazla borcumuz var... Sanatkarına minnet duyan kalbe büyük bir vefa borcumuz var...

Gözlerini kapadı.

Derin labirentlerde dolaşıyordu yine zihni.

İç sesi ise daha hararetiydi "Ansızın seçmediğim bir bedene doğmak için hangi sözleşmenin altına imzamı atıyorum?"

Nereden geldim, nereye gidiyorum..?

Kaldırmak istiyorum başımı yukarı ve ellerim havada... Ucu görünmeyen bir uçurumsa hayat, sonsuz düşüş mü yolculuğum? Anlam yağıyor gökyüzünden, ince ama boğum boğum!"

İç çekerek açtı gözlerini. Aynaya bakıp silik bir tebessüm gönderdi. Karşısında oturan adam da ona güldü. İkisinin de yanağından ılık bir yaş süzülürken, ses yerini sessizliğe bıraktı...

Esra ALEMDAR

28.10.2021